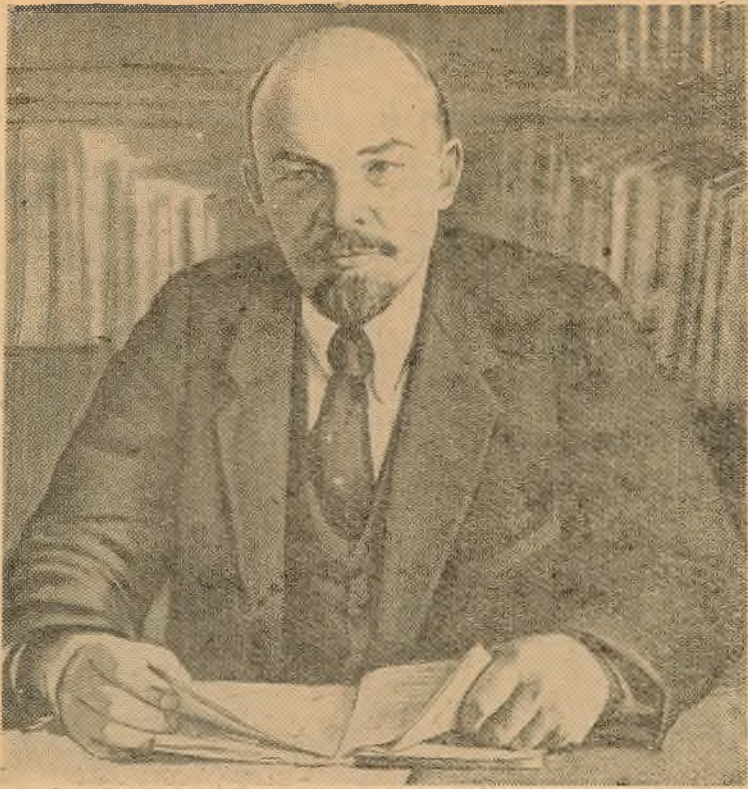

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ
І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАВНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА
№ 15 (563) Субота, 18 красавіка 1964 г. Цана 1 кап. Год выдання XVII-ы

З ІМЕМ ВЯЛІКАГА ЛЕНІНА

Пасля заканчэння ўніверсітэта за дзесяць гадоў па абавязку службы ў камсамольскіх органах і органах друку мне давялося пабываць у многіх раёнах краіны: у Эстоніі, Латвіі, Літве, на Украіне, на Урале, у Казахстане, Узбекістане, Таджыкістане, Кіргізіі, Грузіі. І ўсюды, на розных мовах як самае дарагое імя для кожнага гучала імя вялікага Леніна. Людзі штодзённа раюцца з Ільічам, зсяраюць свой крок па Ільічу.

ажыццяўляюць яго заветы. Вось чаму Ленін, яго вялікая справа бессмяротныя.

Наш народ з любоўю збірае і захоўвае ўсё, што звязана з імем Ільіча. Ніколі не забуду, з якой радасцю работнікі Самаркандскага абласнога архіва расказвалі мне, што яны знайшлі невядомае раней пісьмо воінаў-беларусаў У. І. Леніну. Гэтае пісьмо было ўпершыню апублікавана ва ўзбекскіх газетах, а потым у «Советской Белоруссии». Вось кароткая гісторыя гэтага пісьма. У 1920 годзе у былым Туркестанскім краі склаліся цяжкія абставіны. Не перапынлі барацьбу супраць савецкай ўлады інтэрвенты, белгвардзейцы. Басмачы аб'явілі тэрор усім, хто падтрымлівае бальшавікоў, мерапрыемствы сацыялістычнай дзяржавы. На дапамогу

народам Сярэдняй Азіі па заданню У. І. Леніна спяшаюцца падраздзяленні з цэнтральных раёнаў Расіі. У іх ліку быў і батальён беларускіх чырвонаармейцаў. Прыбыўшы на месца, яны на м'ятыгу далі клятву Леніну ў тым, што не пашкадуць свайго жыцця дзеля выратавання сваіх братоў-туркестанцаў, да канца будучы адстойваць заветы рэвалюцыі на Усходзе.

З таго часу прайшло шмат гадоў. Дружба народаў Савецкага Саюза стала моцнай і непарушнай, па-сапраўднаму расквітнела. Адзінай дружнай сям'ёй яны жывуць, у адзіным маршы ўпэўнена крочаць пад ланіскім сцягам да камунізму. І настаўнікам кожнага з'яўляецца ЛЕНІН.

Аспірант М. ІОСЬКА.

НЕЗАБЫУНАЕ

ПЕРШАЕ МАЯ 1919 года — самы шчаслівы для мяне дзень у маім доўгім жыцці. У гэты дзень я знаходзіўся ў камандзіроўцы ў Маскве. І менавіта ў гэты дзень мне давялося ўпершыню бачыць і слухаць нашага дарагога Ільіча. Як цяпер памятаю, мы, тулякі, у складзе калонны Басманнага (цяпер Баўманскага) раёна прыйшлі на Красную плошчу па ўказаных нам вуліцах, ярка ўпрыгожаных сцягамі і транспарантамі.

Сімвалам перамогі і радасным прадвесцем здавалася тое, што менавіта першае мая другога года сацыялістычнай рэвалюцыі было першым сапраўдным вясновым днём у Маскве. Упершыню той вясно было ясна-блакітнае неба, упершыню ўсміхнулася ласкавай усмешкай сонца, упершыню сухімі, чыстымі, па-ранішняму бадзёрымі расцягнуліся вуліцы Мас-

квы. Здаваліся немагчымымі, недарэчнымі якія-небудзь трылогіі. Самым радасным у настроі першамайскіх урачыстасцей было агульнае адчуванне, што свята рэвалюцыі, свята барацьбы і ўліку сіл ператварылася ў свята перамогі, у баявое свята працоўных.

Красная плошча ўпрыгожана па-рэвалюцыйнаму маляўніча. Усюды народ. Нават на даху Гістарычнага музея і Дома гандлёвых радоў (цяпер ГУМ). Агульнае трашчаць прапелеры самалётаў, якія кідаюць лістоўкі.

Каля першай гадзіны дня на трыбуну ўзыходзіць Уладзімір Ільіч Ленін. Яго з'яўленне дэман-

странты і воінскія часці сустрэлі авацыяй, якая не змаўкала доўгі час. Ленін звярнуўся да народа з невялікай прамовай, прысвечанай першамайскаму святу. Кожнаму савецкаму чалавеку вядома гэтая прмова Ільіча, а таксама прмова, з якой Уладзімір Ільіч выступіў на ўрачыстым адкрыцці часовага помніка Сцяпану Разіну.

Я знаходзіўся ў час выступлення Ільіча літаральна ў дзесяці кроках ад яго і меў шчасліваю магчымасць выдатна бачыць і слухаць Ільіча. Гэта не забудзецца да канца дзён маіх.

Г. М. СПІРЫДОНАУ, асістэнт кафедры эксперыментальнай фізікі, былы начальнік умацаванага раёна на паўднёвых падступах да Тулы і Масквы, персанальны пенсіянер.

ГЭТА БЫЛО ў 1920-м

Усё больш і больш аддаёмся мы ад тых дзён, калі жыў і працаваў Ленін. І як зайздросцім тым, каму выпала вялікае шчасце бачыць і слухаць Ільіча! Вось і зараз з хваляваннем размаўляю я з такім чалавекам. Дацэнт кафедры тэорыі і практыкі партыйна-савецкага друку Марк Саламонавіч Зярнішкі паказвае мне бяспечныя рэліквіі тых далёкіх дзён — пажоўклыя ад часу білеты дэлегата.

«У пачатку красавіка 1920 года, — расказвае ён, — у складзе дэлегацыі Гомельскай губерні я накіраваўся на III Усерасійскі

з'езд прафесіянальных саюзаў.

Самай хвалячай падзеяй, якая захавалася ў памяці на ўсё жыццё, было выступленне Леніна на гэтым з'ездзе. Уладзімір Ільіч сказаў прамову на другім пленарным пасяджэнні 7 красавіка. Як цяпер памятаю гэтае пасяджэнне. Калонная зала Дома Саюзаў была перапоўнена. Дэлегаты сустрэлі з'яўленне Леніна бурнымі, працяглымі апладысмантамі. Уладзімір Ільіч у час выступлення стаў ля самага краю сцэны. Было такое ўражанне, што ён вось-вось зыйдзе з падмосткаў сцэны прамой да дэлегатаў.

Уладзімір Ільіч ад імя Савета Народных Камісарыятаў III Усерасійскі з'езд прафсаюзаў, і дэлегаты адказалі на гэта бурнымі апладысмантамі. Кожнае слова Ільіча слухалі з затоемым дыханнем, з хваляваннем, слухалі людзі; што прыйшлі ў гэтую залу ад станкоў, з палёў, з франтоў.

Другі раз я слухаў Леніна на пасяджэнні фракцыі РКП(б) IV Усерасійскага з'езду прафсаюзаў. На ўсё жыццё запомніліся мне пранікнёныя ланіскія словы, яго палымныя выступленні.

Марк Саламонавіч канчае свой расказ і задумваецца. Яму, старому камуністу, члену партыі з 1921 года, ёсць што ўспомніць, ёсць пра што расказаць моладзі. І заўсёды, як аб самым дарагім, самым бліжэйшым, ён расказвае аб сустрэчах з вялікім Леніным.

Л. ДАЙНЕКА.

ПА ЦУДОЎНАЙ ТРАДЫЦЫІ

Сёння пачынае работу XXI студэнцкая навуковая канферэнцыя Беларускага ўніверсітэта імя У. І. Леніна. Па цудоўнай традыцыі, яна праводзіцца ў вясновы, красавіцкі дні, менавіта ў тыя дні, калі ўвесь савецкі народ святкуе гадавіну з дня нараджэння Уладзіміра Ільіча Леніна. У аўдыторыях праводзяцца ланіскія чытанні, у актавых залах — вечары, прысвечаныя вялікаму правадзю. З поўным правам мы называем гэтыя дні ланіскімі.

На філалагічным факультэце сёння адбудзецца адкрыццё канферэнцыі. У актавай зале збіраюцца студэнты факультэта, іх выкладчыкі, а таксама госці з Львоўскага, Ужгарадскага, Рыжскага і іншых універсітэтаў. У праграме канферэнцыі на першым месцы стаяць змястоўныя і цікавыя даклады аб жыцці і дзейнасці Уладзіміра Ільіча. Іх прыцягваюць студэнтка З. Нікіціна (3 курс) і першакурснікі М. Латыш і В. Леганькоў. Па традыцыі, не толькі работу ўсёй канферэнцыі, але і работу асобных яе секцый мы пачынаем са словамі, звернутымі да Ільіча.

Сёлета ў нас на канферэнцыі працуюць дзве секцыі: літаратурна-знаўства (кіраўнік секцыі — дацэнт філалагічнага факультэта дацэнт Р. В. Булацкі) і ланіскі (кіраўнік — прафесар М. А. Жыдовіч). У рабоце секцыі прымуць удзел таксама прафесары

М. Р. Ларчанка, Л. І. Фіглюска і іншыя вучоныя-філолагі.

Даклады, што прадстаўлены на канферэнцыю, актуальныя па тэматыцы і цікавыя па выкананню. Сярод іх — «Традыцыі У. І. Маякоўскага ў сучаснай беларускай паэзіі» (Г. Дамітрыеў — 3 курс адд. беларускай мовы і літаратуры), «Новыя вершы А. Куляшова» (Р. Семашкевіч — 3 курс адд. беларускай мовы і літаратуры), «Раман М. Гарэцкага «Віленскія камунары»» (В. Семец — 3 курс адд. беларускай мовы і літаратуры) і многія іншыя.

Вельмі вялікая і рознабаковая праграма канферэнцыі. І важна, каб не толькі студэнты філалагічнага факультэта, але і ўсяго ўніверсітэта з усёй сур'ёзнасцю аднесліся да яе правядзення.

Генадзь ПАЛЬЦАУ, старшыня СНТ філфака.

Указ Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР АБ ПРЫСВАЕННІ ЗВАННЯ ГЕРОЯ САВЕЦКАГА САЮЗА ТАВАРЫШУ ХРУШЧОВУ МІКІТУ СЯРГЕЕВІЧУ

За выдатныя заслугі перад Камуністычнай партыяй і Савецкай дзяржавай у будаўніцтве камуністычнага грамадства, умацаванні эканамічнай і абароннай магутнасці Савецкага Саюза, развіцці брацкай дружбы народаў СССР, у правядзенні ланіскай міралюбівай знешняй палітыкі і адзначаючы выключныя заслугі ў барацьбе з гітлераўскімі захопнікамі ў перыяд Вялікай Айчыннай вайны, прысвоіць таварышу Хрушчову Мікіту Сяргеевічу ў сувязі з сямідзесяцігоддзем з дня яго нараджэння званне **Героя Савецкага Саюза** з уручэннем яму ордэна Леніна і медаля «Залатая Зорка».

Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР **Л. БРЭЖНЕВ**.
Сакратар Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР **М. ГЕАРГАДЗЕ**.
Масква, Крэмль, 16 красавіка 1964 г.

На здымку: студэнты I курсу філалагічнага факультэта на экскурсіі ў Дзяржаўным мастацкім музеі. Яны пазнаёміліся з творамі сучасных беларускіх мастакоў, скульптараў, з цікавасцю прыглядаліся да карцін і рэпрадукцый вялікіх мастакоў розных часоў і народаў. І, зразумела, асабліва доўга спыняліся ля скульптурнага партрэта правадзю ўсяго чалавецтва — Уладзіміра Ільіча Леніна.

Фота студэнта М. Красуцкага.

ПАД СЦЯГАМ ЛЕНІНА

22 красавіка спаўняецца 94-я гадавіна з дня нараджэння У. І. Леніна. Гаварыць аб ім і пісаць пра яго вельмі цяжка. Як можна ў некалькіх радках расказаць пра самага вялікага барацьбіта за справу народа?

Да рэвалюцыі на Кубе вельмі мала людзей з народа ведалі творы Леніна. У школах і вузавых курсах прадстаўлялі яго працы і думкі ў скажонам выглядзе. Капіталісты баяліся, што калі народ прачытае творы Леніна, то ўзнімецца на ўзброеную барацьбу пад сцягам левых ідэяў. Тых, хто чытаў творы Леніна і распаўсюджваў яго ідэі, кідалі ў турмы, як камуністаў. Такая моцная была антыкамуністычная прапаганда, што слова «камуніст» ўяўлялася як абраз.

Фідэль, кіруючыся ідэямі Леніна, рыхтаваўся да барацьбы. Ён свядома вёў народ на ўзброеную барацьбу, і народ атрымаў перамогу. Цяпер, калі перамагла рэвалюцыя, у народа адкрыліся вочы. Цяпер кожны ведае, хто такі камуніст і што такое камунізм, што такое Савецкі Саюз і якое значэнне для справы працоўных маюць ідэі Леніна.

З першых жа дзён рэвалюцыі рабочыя, моладзь прагнула шукалі творы Леніна, чыталі і вывучалі іх. У вышэйшых навучальных установах былі арганізаваны палітычныя гурткі, дзе вывучаліся і абмяркоўваліся пытанні аб Ка-

стрычніку і кіраўніках рэвалюцыі. Кубінскі народ бліжэй пазнаёміўся з жыццём і барацьбой вялікага Леніна, з яго цвёрдай і непахіснай нянавісцю да эксплуатацыі і капіталізму.

Кожная кніга Леніна мае сваё значэнне для кубінскай рэвалюцыі. Я ўспамінаю пачатак сваёй работы ў Саюзе маладых камуністаў. Гадзінамі мы сядзелі над кнігамі, стараючыся як мага больш ясна зразумець тое, пра што гаварыў Ленін. Мы зразумелі значэнне рэвалюцыі і тактыкі яе развіцця. Мы прыехалі ў СССР, каб набыць веды, каб пераняць вопыт савецкай моладзі ў вучобе, палітыцы, у будаўніцтве новага грамадства, каб пад сцягам Леніна ісці толькі наперад.

Эўхенію РАМІРЭС,
кубінскі студэнт.

Семінар газетчыкаў

Рэдакцыя газеты «Беларускі ўніверсітэт» правяла семінар з рэдактарамі і членамі рэдакцый насенных газет факультэтаў. На семінары падзялілася вопытам сваёй работы рэдактар лепшай насеннагазеты «За мичуринскую биологину» Н. Батурыцкая. З паведамленнямі на розныя тэмы выступілі рэдактары шматтыражкі М. Іоська, адказны сакратар Я. Ляхаў, члены рэдакцыі В. Рагойша, М. Дрозд.

Фота студэнта М. КРАСУЦКАГА.

„Усіх вякоў і ўсіх часоў здабытак“

Да 400-годдзя з дня нараджэння В. Шэкспіра

23 красавіка па раісню Сусветнага Савета міру адзначаецца 400-годдзе з дня нараджэння геніяльнага англійскага драматурга Вільяма Шэкспіра. Гэтай даце прысвячаецца артыкул вядомага перакладчыка твораў Шэкспіра на беларускую мову, выкладчыка англійскай мовы ўніверсітэта Язэпа Семяжона.

Калі перастала біцца сэрца гэтага геніяльнага англічанна — найбольшага з вялікіх паэтаў, драматургаў, мысліцеляў, адзін з яго сучаснікаў прадкоў яму бесмяротнасць. «Ты сам сабе помнік без надмагільнага мармура, і ты будзеш жыць, пакуль будзе жывая твая кніга і пакуль у нашчадкаў хоць не розуму чытаць яе і славіць цябе».

Так і здарылася. Вось ужо амаль чатыры стагоддзі Вільям Шэкспір з'яўляецца спадарожнікам духоўнага жыцця ўсяго чалавечства. Кожнае новае пакаленне яго нашчадкаў звяртаецца да яго творчасці і знаходзіць у ім штосьці вельмі каштоўнае для сябе, і ў нястрымным патоку часу творы Шэкспіра нязменна і ўсякі раз па-свойму бяруцца на культурнае ўзбраенне чалавека, уваходзячы неаддзяльнай часткай культурнай спадчыны ў агульначалавечую культуру розных эпох.

Увесь характар нашага часу абумоўлівае вялікую цікавасць да Шэкспіра. Як і перыяды Адраджэння і вялікіх пераменаў на перавае ад XVIII да XIX стагоддзяў, наш час насіць і носьці на сабе адбітак глыбокай няспынай рэвалюцыйнасці. Змены, якія адбываюцца цяпер у многіх сферах нашага жыцця, пераўзыходзяць па сва-

іх маштабах усё, што ведалі і перажывалі былыя рэвалюцыйныя эпохі. Калі ў эпоху Адраджэння людзі ўпершыню адкрылі для сябе ўсю нашу планету і даведася аб яе месцы ў сусвеце, то цяпер мы з'яўляемся сведкамі адкрыцця і заваявання чалавекам космасу. Шэкспір, як мастак і мысліцель, таму і не старэе, што ў яго творах ёсць такое адчуванне жыцця і яго прагрэсу, якое адпавядае бурнай дынаміцы XX веку з яго дзіўнымі па сваёй імкліваці і неабдымнымі па сваіх маштабах пераменамі.

У нашай краіне за гады савецкай улады на многіх мовах народаў Савецкага Саюза надрукаваны дзесяткі мільёнаў тамоў Шэкспіра. Вялікая цікавасць праяўлялася ўвесь час да яго творчасці і ў нас, на Беларусі.

Яшчэ да пачатку дваццатых гадоў некаторыя творы Шэкспіра сталі вядомымі беларускаму народу на яго роднай мове. У 1923 годзе беларуская тэатральная студыя пры сусветна вядомым Маскоўскім мастацкім тэатры (МХАТ) у якасці сваёй дыпламнай работы падрыхтавала шэкспіраўскі спектакль па п'есе «Сон летняй ночы» (афішы таго часу імянавалі пастановку «Сон у Купальскую ноч» у перакладзе акцёра студыі — пазней вядомага рэжысёра і буйнага дзеяча беларускага тэатра М. Міцкевіча.

Праз некалькі гадоў з'явіліся два пераклады «Гамлета», зробленыя беларускімі паэтамі Алесем Дударам і Юркам Гаўруком. Па перакладу А. Дудара былі БДТ-2 (цяпер тэатр імя Я. Коласа) яшчэ да Вялікай Айчыннай вайны ажыццявілі пастановку, якая шмат

разсоў ставілася на сценах многіх тэатраў рэспублікі з нязменным поспехам; гэты ж спектакль быў узнесены тэатрам у 1946 годзе на сцэне Віцебскага тэатра па перакладу Ю. Гаўрука. На вобразы многіх шэкспіраўскіх п'ес у тэатрах рэспублікі вырасла і заваявала сусветную вядомасць цэлая плеяда цудоўных акцёраў — П. С. Малчанав, А. С. Кістаў, А. Б. Абуховіч, Б. В. Плагонаў, І. Ф. Ждановіч, П. А. Шмакаў і многія іншыя.

У 1954 годзе Дзяржаўнае выдавецтва БССР у Мінску выдала том выбраных твораў Шэкспіра ў перакладах старэйшых і маладых беларускіх паэтаў.

Сёлета ў выдавецтве «Беларусь» другім выданнем выходзіць «Гамлет» у перакладзе Ю. Гаўрука і кніга санетаў Шэкспіра ў перакладах старэйшага беларускага паэта Уладзіміра Дубоўкі.

Апрача таго, беларускія паэты зрабілі пераклады многіх камедый Шэкспіра — «Два вяронцы» (пераклад А. Звонака), «Прыручэнне свавольніцы» і «Вясёлыя відзорскія насмешніцы», якія ўжо з поспехам ідуць на сценах тэатраў рэспублікі альбо рыхтуюцца да настансвак у гэтым «шэкспіраўскім» годзе.

Любоў да жыцця — такога, якое яно ёсць, азорае ідэаламі таго, якім цудоўным яно можа стаць, — вось што прыцягвала і прыцягвае нас у творчасці Шэкспіра. Асваенне здабыткаў творчасці геніяльнага пісьмніка ўмацоўвае духоўныя сілы сучаснага чалавека, абуджае яго жаданні змагацца за пераўтварэнне жыцця на асновах сапраўднай гуманнасці.

Язэп СЕМЯЖОН.

Вільям ШЭКСПІР

УРОК МУЖАМ

Заклучны маналог Пятручыо з камедыі „Прыручэнне свавольніцы“

Акт IV. Сцэна I.

Дзе мука, там, гавораць, і навука.
А мне — пакута, нечага й казаць.
Утрэскацца ў свавольніцу — не штука,
А як з ёй жыць? Папробуй рады даць.
Перш-наперш, трэба не даваць патолі,
Каб падначальвалася мужній волі!
Мая саколка хмарная сягоння —
Не ела; хай жа паскубе валлэ,
Пакуль не закрыву: «Акыш! Улёт
За спуджанай лісіцай у пагоню!»
Нейк галубцінкі мне гаварылі,
Як прыручыць галубку, каб стралою
На свіст гаспадара, злжыўшы

З-за хмар імчалася на вільчык свой.
Пазбавіць трэба сну, не даць
Як беркута, каб выбіць дух ліхі.
Я перайначу зморай Катарыну:
Не ела — хай падцягне ёй духі,
Не спала ноч — і гэту спаць не будзе!

Падняў скандал за іскрачку ў рагу.
Няхай жа зноў пабудзе ў перагудзе,
Калі я ў спальні гэтак жа змагу
Віхурай усхадзіцца, прычэпіцца
Да шлюбнай нашай ложы і пачну
Падушкі, коўдры і яе спадніцы
Шпурляць пад ногі і не дам ёй сну
Ныводнае хвіліны. А знябытай,
Асалавейай кошачы свайёй
Скажу, што муж шалёны і сярэдзі
Таму, што ён душы не чую ў ёй.
Драмаць пачне — адразу ж калатніну
Уздому, што нават мёртвых

Такую ласкай можна ў дамавіну
Адправіць разам з цемам і душой.
А норавы зламаць — і пагатове!
Не усё ж мядок, пакуль на маладог.
Вам што, сін'еры, шкода маладосі?
Лепш не магу: парайце вопыт свой!
Пераклад з англійскай
Я. СЕМЯЖОНА.

БДУ — Беларусь

Партыйны камітэт, рэктарат, кафедра фізвыхавання і спартыўны клуб БДУ арганізавалі таварысцкія сустрэчы паміж зборнымі камандамі ўніверсітэта і БССР, прысвечаныя 94-й гадавіне з дня нараджэння У. І. Леніна і 20-й гадавіне вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Спартыўныя праводзяцца з 12 па 26 красавіка. У іх праграме — сустрэчы па валейболу, баскетболу, ручному мячу, вольнай барацьбе, цяжкай атлетыцы, фехтаванню, плаванню, шашках, спартыўнай гімнастыцы. 22 красавіка, у дзень нараджэння Леніна, спартсмены ўніверсітэта прымуць удзел у традыцыйнай лёгкаатлетычнай эстафеце па вуліцах горада.

Поспех

фехтавальшчыкаў

Адбылося першынство мацнейшых фехтавальшчыкаў беларускіх вуз. Паспяхова выступіла каманда нашага ўніверсітэта. Яна заняла другое агульнакаманднае месца, прапусціўшы наперад толькі калектыв ІФК. Вось з якіх вынікаў склаўся поспех. Лепш за іншых выступілі шпакісты: яны занялі першае месца. Нашы дзяўчаты-рапірысткі прапусцілі наперад толькі студэнтку ІФК і занялі другое месца. Мужчыны-рапірысты заваявалі трэцяе месца пасля каманд ІФК і Віцебскага медыцынскага інстытута. І толькі чацвёртае месца занялі шпакісты. Яны прапусцілі наперад калектывы ІФК, БПІ і Мінскага медыцынскага інстытута.

(Наш кар.)

Рэдактар М. ІОСЬКА.

Адрас рэдакцыі:

Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 03588. Тыр. 2000. Зак. 1610.

Нашы інтэрв'ю

Дакладвае „разведка“

З камандзіроваўчай паездкі па Уральскай вобласці вярнулася група студэнтаў нашага ўніверсітэта — Уладзімір Гаўрыльчык (2 курс юрфака), Уладзімір Бяляўцаў (3 курс гістфака) і яго аднакурснік Іосіф Бяльковіч (начальнік штаба працы ўніверсітэта). Яны выязджалі туды, каб на месцы ўстанавіць, дзе летку будучы працаваць нашы студэнты, вызначыць аб'екты будаўніцтва, вырашыць пытанне адносна бытавых умоў студэнтаў-будаўнікоў, заключыць працоўныя дагаворы.

Вось што расказаў у гутарцы з карэспандэнтам «Беларускага ўніверсітэта» начальнік штаба працы Іосіф Бяльковіч:

Свой працоўны семестр 1964 года студэнты-цаліннікі БДУ правядаюць на будоўлях саўгасаў Чапаеўскага тэрытарыяльна-вытворчага ўпраўлення Уральскай вобласці. 350 студэнтаў будуць узводзіць гаспадарчыя і жыллыя памяшканні ў 6 саўгасах ўпраўлення.

Чапаеўскае ўпраўленне размешчана на поўдні ад Уральска ўніз па цяжынню ракі Урал. Раён-

ны цэнтр — г. н. Чапаева знаходзіцца за 130 кіламетраў ад Уральска. Раней — гэта станица Лбішчанская, дзе ў гады грамадзянскай вайны дзейнічала 25-я чапаеўская дывізія. Тут у незабыўным 1919 годзе яна была акружана ворагамі, тут загінуў легендарны герой грамадзянскай вайны Васіль Іванавіч Чапаеў. У пасёлку захаваўся дом, дзе быў размешчаны штаб чапаеўскай дывізіі. Цяпер у ім Дом-музей Васілія Іванавіча Чапаева.

На поўначы ўпраўлення размешчана некалькі збожжавых саўгасаў. У асноўным жа, тут жыве лагаводчыя гаспадаркі (авечкагадоўчыя, каракуляводчыя і інш.). З тэрыторыі саўгасаў, дзе будзе працаваць наш атрад, адзін зернесаўгас — «Энбекскі», тры авечкагадоўчыя — «Першамайскі», «Алгабаскі», імя Куйбышава, адзін племянны — «Чапаеўскі», адзін каракуляводчы — «Лбішчанскі».

Саўгас «Энбекскі» знаходзіцца на поўначы ўпраўлення за 100 кіламетраў ад Чапаева і за 90 — ад Уральска. Летась у гэтай гаспадарцы працавалі 65 студэнтаў Гродзенскага медыцынскага інстытута. Медыкі добра справіліся

з пастаўленымі перад імі задачамі. Яны занялі высокае месца ў сацыялістычным спаборніцтве паміж саўгаснымі будаўнічымі атрадамі беларускіх студэнтаў. Сёлета фронт будаўнічых работ пашыраецца. 55 нашых студэнтаў будуць працаваць на будаўніцтве зернясховішча, кароўніка, аўчарні. Саўгас «Алгабаскі» — маладая гаспадарка. Летась тут студэнты не працавалі. Сёлета 55 нашых студэнтаў пабудуюць пасеннясховішча, тры жыллыя дамы, давядуць да палавіны будаўніцтва машына-трактарнай майстэрні. Кіраўніцтва саўгаса, мясцовыя жылхры рады сустрэць студэнтаў БДУ, яны рады прыняць іх дапамогу. Цэнтральная сядзіба саўгаса размешчана за 140 кіламетраў ад Уральска і за 100 — ад райцэнтра.

Саўгас «Першамайскі» размясціўся на беразе ракі Кушум за 40 кіламетраў ад Чапаева і за 140 — ад Уральска. Адна з мацнейшых гаспадарак ўпраўлення. Летась тут працавалі 55 студэнтаў БПІ і 100 — з Гомельскага педагагічнага інстытута. Сёлета 55 студэнтаў БДУ будуць працаваць на будаўніцтве целатрасы, двух

жылых дамоў, двух кароўнікаў і двух аўчарняў. Саўгас мае добры сад, вельмі добраўпарадкаваную цэнтральную сядзібу.

Саўгас «Чапаеўскі» размешчаны на левым беразе Урала. Летась тут працавалі студэнты Брэскага педагагічнага інстытута. Гэта тут адбылося вядомае камсамольскае вясельле настаўніка-казаха з мясцовай школы і беларускай студэнткі. Цэнтральная сядзіба знаходзіцца за 30 кіламетраў ад Чапаева і за 130 — ад Уральска. 65 нашых студэнтаў будуць узводзіць магазін, лазню, тры жыллыя дамы.

Саўгас імя В. У. Куйбышава зусім малады. Ад яго да Чапаева — 35 кіламетраў, да Уральска — 175. Лагэр студэнтаў будзе размешчаны на правым беразе Урала. 55 студэнтаў пабудуюць 5 жылых дамоў, машына-трактарную майстэрню.

І, парэшце, саўгас «Лбішчанскі». Буйная, эканамічна моцная гаспадарка. Вельмі добраўпарадкаваная цэнтральная сядзіба мае шмат зручнасцей. Студэнты будуць жыць у саўгасным інтэрнаце, працаваць на будаўніцтве дзель-электрастанцыі, аўчарні, жыллага дома. Цэнтр саўгаса — пасёлак Карша размешчаны за 185 кіламетраў ад Уральска і за 50 — ад Чапаева.